Kiss Anna

Szövik, sodorják, szövik

Húzódj a föld szívéhez,
Fordult Sós Bálint,
bajodból nem gyógyít ki más,
húzódj a föld szívéhez,
lelkem boldogtalanja!,
böjtig elvisz a láz.
Valamitől riadtak az ebek,
félik a holdat, a napot,
valamitől riadtak az
ebek, félik a
hullócsillagot...!

Pedig kedvükre volt a
hajsza, letépték göncödet,
Galamb tiszteletesnét
seggen ülve imádták,
összejárták a felmosott követ,
utánuk vágott papucsát
megrágták, imádni csak
ebül lehet, szeretni
úgy is, mint gyolcs után
kapkodó szelek.

Valami zeng a harangszóban,
mi annyi évig rejtve volt,
vall kihantolva holt s a vétke,
vallanak egymást hazudtolva,
lármázva a tanúk.
Valami zeng a harangszóban,
mitől a Rég Fordult Világ
ha szétdúlt lenfonál-időkbe lát,
látja Módos Sós Bálintot
Fordult Sós Bálinttá
fordulni át, hogy múlnak
lenfonál-idők, porban
felejtett rongybabák,

világból a világ.

A volt-se-volt:

Ha eldobta hirhedt kalapját,
heten kaptak utána, sőt!,
édesgetett szalagot, kendőt
magához idő előtt,
ágaskodó ménjén vad szőkén
lobbant bitang sörénye

(ó, bolond!, ó,

holdnál világoló
lázas gyolcs-omlatok,
más kedvére bomoljatok!,

az, ki halkabb a holdnál, krétás
ujjakkal is ragyog
a tanító-kert

hortenziái közt).

Kik illenek egymáshoz,
ahogy ők, megáldott,
megsuhintott szeretők!
Galamb tiszteletesné
kis zsoltáros könyvében a
levendulaszál
átjárja illatával az időt,
hallgatag tornyában a
harangokat, széled a nép,
együtt a hírhedt
s a fátylas kis kalap,
de veszve malom,
puszta, ménes, mind a
hóbafúlt hadak...!

S hol a harangok Sárája?,
szeles rongyában
hol marad, kerül meg
elkötött hasával
rengetni a harangokat!

Holló suhint,
Galamb tisztelesné
üvegtálba málnát szed –
tép, mint a szeder
a szóbeszéd (a hold már
csibét nevel),
hogy „mondhatatlant
rejt az éjjel, elhagyott
házak is!, visszajáró lelkek
suhogva, selymet hasítva,
öltve holdnál, ujjal
fésülnek valakit!
Látni hanyag selyméből
felvetődni kintről ezét-azát!

Sok bámészok alsóban,
ingben lépnek tört
üvegbe, potyadékba,
gabalyodnak függönye
rongyába! Rongy világ!,

ablaka kész kupolda!”

Néznétek tükörbe is néha!
Szedi üvegtálban a málnát
Galamb tiszeletesné,
mint mikor hozták a „Grófot”,
s vitték az eget, az
áldott földet egybe verték,
világgá a népeket.
Ki nagyobb méltósággal
viseltes, a világon nincsen!,
keverve svábbal franciát
hogy: ”Dőlhet a világ,
nem hull le róla minden!”

És szél támad, elfújja innen,
nagy álmodás híre jön,
hó szakad,
lerázni se, de hagyni se
a fázós ég alatt.
Húzódj a föld szívéhez,
Fordult Sós Bálint,
felhőre zászlók, árva ingek

százai hullanak,
látsz a sötét borban is szent,
gyalázott hantokat –
lángot vet az ég alja, lángot,

mégis véred táncoltat, vitéz bábot,

sírós, halvány virágod bántod,
halállal hálsz pedig,

kivetve a világból fátylat
megint gyolccsal keversz!,
véred táncoltat, vitéz bábot,
véred táncoltat, buta mersz...!,

zuhognak rád sírva az öklök,
almafáról búcsúlevél!,
az tűnik el innét a szélben,
kinek még kellenél!

És bogra-bog,

esőszál, lenszál,

idő-szála szakad,

tető alá, elhagyott
kútba néz a fagy,
tető alá, valami kemencében
ideje meghúznod magad.
Házatok holdas
oszlopánál nem vergődnek
lázban a gyolcsok,
ki dobja el, hogy felvegyék,
nyűtt kalappal kísérteni
hosszúhajú Sorsot?,
ahol fordult valódat holtig
őrzik az utolsó ebek,
fagyott varjakkal tisztelik,
őrjöngik a szelet,

kemence, jó földanya-öl,
védelmező homály!,
el-elhúz ajtaja előtt

hold, széllelbélelt kas, kosár,
hoz nálad bolondabb időt,
vad látomást, eltitkolt szeretőt,
árva harangok Sáráját,
ahogy kötelükről levágják,
s holtan ittragad,
itt kerülget hasával, hogy a vad
örömnek lám
feneke, búbja van, mutatja
vásott, véres batyuban!

(Istenem Uram!)

Ház kövén vérzik el
törött üvegtálban a málna
(Istenem Uram!),
Galamb tiszteletesné
felnéz a toronyra,
hol Sára magával harangoz
szeles rongyaiban...!...

felnéz rá, s elzuhan,

ebek nyíják, élesztgetik,
néz a halál eloldalog, véle a
szél elkavarog,
néhány szál levendula, ágybeli
gyolcs fölött zajtalan
lengenek a molyok.

Ősz, tél, szárnyakkal hűs tavasz
orsói, szál szakad,
szövik, sodorják, szövik,
bomlik a bog az ég alatt.
Valami zeng a harangszóban,
mi annyi éve rejtve volt,
vallanak egymást hazudtolva,
lármázva a tanúk, és
szél támad, elfújja majd a
fázós ég alatt,
nagy álmodás híre jön,
múlik, lerázni se, de
hagyni se, múlik – hó szakad.